

AZ ÉJSZAKA MADARAI

NAGY FARKAS DUDÁS ERIKA

Én az előttem lévő sokutcányi távolság miatt méltatlankodtam – mert az út már kifáraszt –, de nem értettek meg. Arra feleltek, amit hallani véltek, jólesett nekik, ha vigasztalhatnak. Azt hitték, hogy ajándékként fogadom, és hálás leszek az aggodalmukért. Legyintettem, nem dűnnyögtem tovább, csodálkoztam gyávaságukon, hogy nem mernek szembefordulni a nyilvánvaló végzetükkel. Nem rossz egyedül, félni tőle a nagyobb kín.

A lámpák fényíve felett hatalmas baglyok suhantak, követte őket a tekintetem; a háziak jobbról-balról megcsókoltak, sorban az egész család. Megkönnyebbült sóhajukat nem is rejtve terelték be a gyerekeket, és meg sem várva, hogy eltűnjek a sarkon, csattant mögöttem a zár. A baglyok az útszéli fák lecsupaszodott ágaira telepedtek, és néztek.

Túl a lámpák hatósugarán már tapogattam a falat. Ahogyan mélyült a sötétség, úgy potyogtattam ki magamból a délutáni vendégség emlékcserépeit, hogy otthonra ne maradjon semmi. Mire az utolsó utcába értem, megszűnt a fejemben a zakatolás. Mögöttem inkább csak éreztem, mint tudtam a madarak jelenlétét; követtek, egészen a házam előtti hatalmas fáig.

Csőngtettem. A szomszédaim ezért bolondnak tartanak, mert tudják, hogy egyedül lakom. Ráadásul nem is hagyományos csöngőm van, hanem egy igazi kolomp, hatalmas, és szerintem is szörnyű a hangja . . . De a szellemeim miatt kell, akik távollétemben elöntik a lakást: így hozom tudomásukra, hogy megjöttem, oszoljanak. Hagyok elég időt, néha mégis

olyan lusta vánszorgással tűnnek el a polcok, szekrények mögött, hogy attól félek, eljön az a nap, amikor egyáltalán nem adják át a helyet nekem. Így is órákba telik, mire a lakás ismét olyan lesz, mint mielőtt elmentem. Ottfelejtik egy másik létezés illatát, apró neszekben megnyilvánuló jelzéseket hagynak, hogy figyelmeztessenek: egyszer én is egy leszek velük. Ez is az oka, hogy alig mozdulok ki, csak ha fontos ügy kényszerít rá, és a pár régi barátot látogatom meg, ritkábbnál is ritkábban.

Nem volt mindig jó, de már könnyű így élnem. Megszokásból, és mert megtanultam amit kellett. Mert a magányt tanulni kell. Mint ahogy járni, beszélni kezd az ember; egyszer eljön az ideje a mozdulatlanságnak, és a csendnek is. Talán mert a nekünk szánt út mögöttünk van, és minden kimondhatót kimondtunk. De közben kiderül, hogy igazából sem ránk, sem a mesénkre nem figyelt senki. Túl kell lenni ezen a döbbeneten, és gazdálkodni abból, ami megmaradt.

Ami kifelé haladt, most befelé tart. Régen fontos volt, hogy mit gondolnak felőlem mások. Már nem az. Az tud lekötni, ami belül van, és a mélybe kanyargó út érdekel. Hegyeket másztam, felfelé törekedtem. Ez a lassú ereszkedés ideje.

Senkim sincsen, csak a madaraim.

Jaj, Annus, nem értjük mi ezt, mondják, ha erről beszélek. Mindig más voltál mint mi, mondják, és elégedetten néznek egymásra, rám pedig mint egy elázott verébre; sajnálkozva azon, hogy egyedül élek. Látom a szemükben, hogy hálásak a sorsuknak; karba teszik a kezüket, keresztbe a lábukat, és nem bánják, ha nyúlok a kabátomért. Egymásba kapaszkodnak, az ébredező fura érzés elől menekülnének, mert valami dereng, de félnek szembefordulni vele. Ha gyorsan elmegyek, akkor a mai napot talán még megússzák . . .